

Í summar vóru 27 foroyingar, meginparturin úr Havnar Dansifelag, á eini dansistevnu í Spania. Stevnan — **Festival folklórico de los Pirineos** — varð hildin í býnum Iaca uppi í Pýreneunum, í landspartinum Aragon frá 30. juli til 4. august. Umframt foroyingar vóru á stevnuni 45 bólkar úr 30 ymiskum londum. Hvønn dag, fyrrapart og seinnapart, varð farið í býn, har dansað varð á torgum, í gotum og á vegamótum. Hvor bólkur dansaði minst eina ferð á **Plaza de Biscos**, einum torgi mitt í býnum. Umframt hetta var eitt tjald sett upp, einar triggjar ferðir so stórt sum Itróttarhollin í Havn, har ið framvisingar vóru um kvöldarnar, og har hvor bólkur minst eina ferð slapp at vísa sitt kynstur.

Foroyingarnir báðu, saman við einum parti av hinum luttakarunum, í einum skúla, sum árið runt varð brúktur til at hýsa skúlabørnum úr bygðunum nærhendis. Matskaffað varð í eini stórari hernaðarligari kasernu. Ferðaleidari hjá foroyingunum var Tóri í Hoyvík. Wentzel Andreassen stílaði fyri dansinum. Báðir greiddu hesar uppgávur væl og virðiliga, og hóast ofta var neyðugt at broyta og umskipa skránnu, gekk alt sum eitt spæl.

Fyri foroyingarnar var hetta ein minnilig ferð. Blúðskapurin var stórur. Stevnan var sum ein flóð av livsgleði og kæti, kundi verið rópt ein »spansk ólavsóka«, sum varði, ikki tveir dagar, men eina viku. At kalla allir bólknir leiktu á ymiskum ljóðforum. Foroyingar høvdu »bara« dansin og kvæðini. Men afturimóti høvdu teir tann fyrirmin, at teir kundu bjóða spániólum upp í dansin. Hetta sýntist at ríma væl við spansk tóni, og ofta, tá foroyingar báðu fólki úti á gotuni uppi, geltu fagnadarrópinu av altanum og úr vindeygum!

Ikki eigur at verða gloymt, at hovuðsendamálið við hesi stevnu var at arbeiða fyri kærleika, bróðralagi og fríði millum allar heimsins tjóðir.

Á ein hátt var henda ferðin ódrúsi enn allar aðrar dansistevnur, foroyingar hava verið á. Tað vildi so til, at nakað vestan fyri Iaca, ein fittan tein norðan fyri vegin til Pamplona, er skardið, sum spániólar rópa Ibañeta, og sum foroyingar kalla Runtsival. Foroyingar høvdu avgjørt, at teir skuldu siggja hetta skardið, standist hvat av ið má. Og tað eydnaðist eisini. Hósdagin 1. august klokkan hálgum tiggju koyrdu teir út úr Iaca og logdu leiðina móti Ibañeta. Ein av teimum, ið við var, rithøvundurin Hanus Andreassen, hevur skrivað *Sosíal*inum nokur orð um ferðina. Hetta er helst ikki nokur vanlig ferðafrásøgn. Hanus biður lesaran — og tey, sum við vóru í ferðini — halda sær til góðar, um eitt sindur av yrking er vart upp í frásøgnina, tí, sum hann sigur »yvir Runtsival sveimaði eitt petti av Foroyum, og soleiðis bar tað á, at eg eitt bil gloymdi tíð og stað«.

Runtsival. Orðið merkir helst »vallées de ronces«, t.e. tyrnidalarnir.

Ein summardagur í Runtsivali

Eftir Hanusi Andreassen

TÍÐLIGA EIN FYRRAPART koyrdu vit út úr fjallabýnum. Í bussinum var tægn. Henda tægnin var hvørki skyld við møði ella svøvn, var meira sum eitt spent andarahald, sum sótu vit — hvør í sínum lagi — og bíðaðu. Sóln skein oman og niðan. Haðani eg sat, sá eg á tað lodna handarbakið á bilstjóra okkara, tí lágvaksna, døkkhóldaða

Antonio, hann sat við korti frammanfyri sær, á hesum leiðum hevði hann ikki verið fyrr. Eg kveitti aftur um meg, og, hugsaði eg, hvat gjørdi vit, sjóramans børn, vaggð av Atlantshavs sigaldum, á teimum turru, smølu fjallarásunum, har ivaleyst einaferð Rosinanta hevði knuggað undir síni ediligu klyv? Her sótu bøndur, timburmenn, rein-

gerðarkvinnur, húsmøður, arbeiðsmenn, skipasmiðir, bókavørðar, skrivstovufólk, urtagarðsmenn. Hesin skurvblandingurin boðaði frá onkrum hægri, savnandi stavnaldi. Mekka? Jorsala?

Tilverunnar loynda lutakast — og onkur langtan djúpt inni í okkum sjálvum — hevði ført okkum niðan í henda býn uppi undir Pýreneara-fjallunum. Her høvdu vit búð í triggjar dagar. Vit høvdu vitjað borgirnar, bæði ta úr miðeldini og ta nýggjaru á fjallinum uppi yvir býnum. Vit høvdu sæð gudlýdnar kvinnur kveit sínar kertur inni í tí stásiligu dómkirkjuni. Vit høvdu tingast við mælskar gøtuseljara. Vit høvdu válað í gotum, sum vóru munin smálri og nógv longri enn skotini í heimbygðum okkara. Vit høvdu heilsað upp á óvitarnar, kint teimum eldru um vangan, borið teir smærru halakukk. Í vesturskininum høvdu tannleysar ommur veittrað til okkara av háreistum altanum. Okkara stovutu spenniskógvar høvdu heilsað upp á allan heimsins fótúna, húðarskógvar úr Kína, hollendskar tuflur, skógvar úr Java og Sri Lanka, Rumenia og Tahiti, umframt tær óskøddu iljarnar á brøðrum og systurum okkara úr Angola, Nigeria og Panama. Kvørkrar okkara høvdu kappast við øll heimsins ljóðfær, harmoniku, fiól,

trummu og violin, kastagnettir, sekkjapipar, bongotrummur, tandar við bálið um hádimmið, umframt reðdirnar á fransunum úr Tardes, sum sungu fjøllum sínum lovsong, so tað tók um hjartað.

Vegurin ringir seg vestureftir — mestsum eftir sløttum. Landslagið er blíðligt, fram við vegnum siggjast akrar, longur burturi skógvaksnar herðar, heyggjar og hólur, uttast sunnanfyri og norðanfyri lágreistar fjallarøðir. Summastaðni siggjast — skamt frá vegnum — avgamlar bygdir, tær standa sum krúnur ovast á høgum válum, ivaleyst bygdar har fyri at verja seg imóti atsókn. Okkurt geitafylgi er at siggja. Men neyt siggjast eingi, tey eru á biti longur uppi í fjøllum. Nógvastaðni sæst, at pinjur eru plantaðar av mannahond, ivaleyst fyri at festa moldina, sum er hervilig at rýða burtur, tá ið regn og áarføri er. Vegurin, vit koyra eftir, er ein av sanktajakupsleiðunum. Henda vegin koma pilgrimar stríðandi í øllum veðri, mangan bæði hattleysir og vattleysir, fyri at stytta sær um dvølin í reinsunareldinum.

Tungubondini eru loysnað, og prátið gongur í bussinum, lágmælt, um leyst og fast. Maðurin, eg siti undir liðini á — hann er væl eldri enn eg — er ikki málkønur. Men hann dugir so væl at bera sínar kenslur og

Gamalt sjúkúshús, bygt í Runtsivali til pilgrimarnar.